

marja a proschesche a napominasche křesćizijanski lud, so so njeby dał tał žaloŕnje sjebacž a wo dusche sbožnosć pšchinjesć.

Alle tola běchu někotři, kotřiž šebi po wotpusť džěchu. Čzi k Lutherej do spowjedneho stoła pšchińdžechu, wusnachu, so šu jebali, kranjli a druge nječasanstwa czěri, ale njechachu wo pokucze nicžo wjedžecž. Woni pokasachu Lutherej šwoje wotpusťowe papjerki a prajachu, so je jim Težel prajił, so šu jim jich hrěchi nětk wodate, hdyž šu šwoju wěž sapkacžili. — To bě Lutherej trochu wjele, wón wsja te papjeru a rósdrje je jim prajizy: „Njepokutnym hrěšnikam ja žane hrěchi njewodawam!“ Žako to Težel šakřyscha, pocža na Luthera šwaricž, bě kaž njemdry na njeho, rěkasche jemu kazar, da na torhosćcžu w Šutrobogu (Šüterbogku) wulku hromadu drjewa šapalicž a hrožesche, so chze wschěch špalicž dacž, kiž pšhecžiwu jeho wotpusťowym papjeram rycža. Nětk bě měra počna a njewjedro, kiž bě hižom dawno hrosyło, šahrima. Luther napiša nětk pišmo, tał mjenowane 95 pšchedložkow, w kotrychž pšhecžiwu wotpusťej móžnje wustupowasche. Tuto pišmo pšhibi 31. oktobra 1517 na durje hrodowskeje žyrkwe we Witenberku, a tuta krocžel bě šapocžatk reformazije. Wón poškiči, so chze š kóždym wo tej wěžy šjawnje disputěrowacž, ale nichtón njepšchińdže, šchtóž by šo š nim wo tym rošryčował. Ša lědom dvě njedželi bě jeho pišmo pšhes žyly němški kraj snate, wono bě, kaž budžechu jo jandželjo jako počli rošnješli. W městach a na wšach, w hrodach a w hětach, w radnych křěžach a w džělacžernjach, w šchulach a w klóštrach njebě wo nišim druhim rycž, hacž wo Witenbergškim mnichu Lutheru a jeho pišmje. Štabožni ludžo šo wješelachu a džiwachu šo nad tym mužom, kiž bě tał křobly byl, so bě to wscho šjawnje wuprajił. Tał šo powjeda wo wěšty mniku,